

“Op den duur at ik alleen nog boterhammen met choco, in den duik. Verdoken armoede was het”

Het Nieuwsblad*,
Za. 14 Dec. 2019, Pagina 21

Gescheiden, twee kinderen Probeert al negen jaar zijn Marokkaanse vrouw naar België te krijgen Maandbudget: 1.446 euro

Eindelijk. Na negen jaar procederen mag Jan zijn Marokkaanse vrouw naar ons land laten overkomen. Eindelijk is zijn inkomen wettelijk hoog genoeg om voor haar een visum aan te vragen. Eindelijk wat geluk, na zijn faillissement, een gevecht tegen kanker en de dood van zijn dakloze zoon.

Sinds kort is Jan wijkwerker, een soort klusjesdienst van de VDAB. 60 uur per maand werkt hij in het Fort van Breendonk. Hij krijgt daarvoor nu - samen met zijn werkloosheidsuitkering - 1.446 euro per maand. Dat is eigenlijk nog 9 euro onder het minimuminkomen dat vereist is om zijn Marokkaanse vrouw te laten overkomen, maar ze zien het door de vingers. Ze krijgt haar visum.

Een Marokkaanse vrouw? Dan heeft hij toch geld om naar Marokko te gaan? Hij heeft het al vaak moeten horen. Een brute inbreuk op zijn privéleven, vindt hij. En dan vertelt hij weer dat hij wacht tot de tickets aan hun bodemprijs van 39 euro zitten. “Maar eigenlijk heeft niemand daar zaken mee.”

Jan was 17 toen zijn moeder zei: nu is het gedaan met school. Gaan werken, gij. Jan kon beginnen als hulpje bij een kermisklant. Een tante gaf hem onderdak. Na de kermis vond hij werk bij Eternit, een producent van bouwmaterialen. Eternit zou pas later lelijk in het nieuws komen, door het gebruik van kankerverwekkend asbest. “Ik heb daar nog asbest opgeschept”, dacht Jan bang, toen dat nieuws uitkwam. Hij had ondertussen een danscafé geopend, een oude droom. “Dat liep niet goed. Ik ging daarnaast nog werken, maar het hielp niet. Al mijn geld smolt weg. Op den duur at ik alleen nog boterhammen met choco, in den duik. Verdoken armoede was het. Mensen zien dat niet altijd, maar ik merk het meteen. Wie een euro moet omdraaien om naar de cinema te gaan, is arm. Dan moet je het alleen nog aan jezelf durven te bekennen.”

Het groeiende geldgebrek zette zijn huwelijk onder druk, tot het sprong. Vanaf dan hield het niet meer op. Twee weken nadat het faillissement was uitgesproken, kwam nog een mokerslag. Jan had darmkanker. Ironisch genoeg verbeterde dat zijn financiële situatie, want de ziekte-uitkering lag hoger dan de dop. “Maar ik bleef arm. Op de dag dat ze me genezen verklaarden, moest ik de lange weg naar huis te voet doen. Geen geld voor de bus, laat staan voor een auto.”

De kanker was weg, de problemen niet. Jans zoon was op de dool. Geen werk, geen dak. Jan gaf hem tijdelijk onderdak, zodat de zoon een referentieadres kon krijgen, want dat is nodig om steun te kunnen aanvragen. Mag niet, zei het OCMW, dat is domiciliefraude. Onmiddellijk werd zijn steun met 200 euro verlaagd. “Mijn zoon is dan in zijn wagen gaan leven. Op een keer is hij er met een brandende sigaret in slaap gevallen. Hij overleefde de brand niet. De dood van een kind, voor een ouder is er niets verschrikkelijker.”